

*Loloiu Maia-Daniela,
clasa a X-a E*

Jurnal de olimpiadă
ONLR#24
24 - 28 aprilie
Suceava

Miercuri, 24 aprilie 2024:

Drumuri „neîncăpătoare în piele”, cântece lipsite de simplitate, bucurii

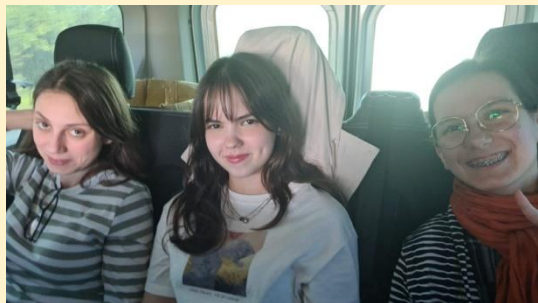
Simțind cum se apropie momentul plecării, îmi frâng degetele în palme și enumăr în gând toate lucrurile pe care mi le doresc alături timp de următoarele cinci zile, provocându-mă să-mi amintesc dacă le așezasem deja în vreunul dintre cele două ghiozdane. Pare un haos total drumul acesta – orele ce se vor scurge fără de voie, soarele ce va încălzi aerul tot mai tare, conversațiile noastre care vor deveni tot mai personale... Mă așteptam să mă simt pregătită, sigură pe mine, într-o armonie cu toate oglindirile mele; de fapt, atât de detașată de realitate nu m-am simțit niciodată. M-am consolată spunându-mi că va trece, că trebuie doar să mă apropii de simplitate și de esență, că, la reîntâlnirea cu tiparul momentelor de „rămas-bun”, îmi voi (re)simți firea nostalgică și voi fi în siguranță.

În timp ce îmi umpleam bagajele cu ultime lucruri cumpărate de la magazinul din colțul străzii (sticle de suc și bomboane de mentă, ce aveau menirea să aibă grijă de mine mai bine decât aș fi putut eu însămi), vedeam cum lumea nu stă pe loc – așa cum, paradoxal, mă așteptasem să se întâmple: culorile semaforului oscilau între grade diferite de pericol, vecinii treceau în continuare de lângă mine, salutându-mă, în timp ce nimeni nu știa ce se întâmplă în sufletul meu. Nici măcar eu. „Nici nu e nevoie să știu ce simt”, mi-am spus, și-am pornit spre gară, cu mama și bagajele alături, abia așteptând să văd care va fi primul moment ce-mi va declanșa specifica stare nostalgică.

Locul de întâlnire a fost „biserișuța din gară” (m-am simțit norocoasă că știam unde se afla și că, la nevoie, puteam spune povestiri interesante întâmplate acolo), unde am ajuns cele dintâi, eu și mama, așteptând dezorientate venirea celorlalți – mai erau 13 minute până la venirea autocarului, deci trebuiau să sosească în curând. Ne bucuram de aerul încă răcoros al dimineții, iar mama, îngrijorată și plictisită, îmi enumera cele mai importante obiecte de care voi avea, probabil, nevoie, și care trebuiau să fie deja în bagaje, în timp ce eu spuneam „da” (după prezentarea fiecăruia). Au sosit curând și restul membrilor lotului – însoțiți de părinți mai îngrijorați decât ei; ne-am adunat în jurul unui stâlp de iluminat, de baza căruia ne-am rezemat pentru câteva minute bagajele și toate grijile. Mi se părea că vântul, în trecerea lui, lăsa printre noi o stare bizară – nu vedeam pe nimeni zâmbind, ne era frică să ne salutăm și, parcă, să vorbim. Încercam să-i observ pe fiecare – „fețe vechi și fețe noi” –, analizându-le gesturile mărunte și felul de a privi. Nu pentru a-i critica – îi admiram; mă simțeam norocoasă că cercului meu i se alăturau oameni frumoși, cu inimile deschise și, poate, la fel de rătașiți ca mine. Eram în siguranță alături de doamna profesoară și de ceilalți cavaleri tineri: Alexia, Raluca, Luiza și Anisia. Simțeam că vom fi o echipă puternică – cinci copii cuminți ce munceau împreună pentru visurile lor, asemenea degetelor de la o mână (sau ca alte comparații mult mai reușite).

După câteva telefoane date de doamna profesoară șoferului autocarului cu care trebuia să mergem, acesta a sosit, într-un final, cu o banală întârziere și, din momentul acela, aventura noastră începea pe bune. Ni s-a luat o greutate de pe suflet când ne-au fost puse valizele în portbagajul mașinii și, eliberați de orice grijă, am fost distribuiți de către domnul șofer pe scaunele disponibile. Cele opt locuri erau așezate pe trei rânduri – două în față, lângă șofer, iar celelalte șase pe două rânduri paralele de câte trei locuri. Am fost trimisă pe rândul din spate, pe scaunul din mijloc – eu făceam legătura dintre Luiza (stânga) și Anisia (dreapta), însemnând, într-adevăr, că prima parte a

drumului a fost, pentru mine, asemenea unui joc de telefonul fără fir – până ce nodul legăturii a fost desfăcut de somnul ce m-a cuprins și, la scurtă vreme, adormisem.

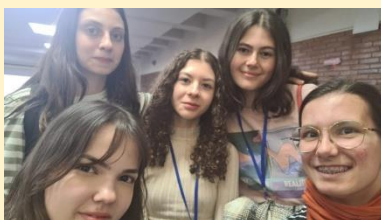

După prima parte a drumului, am ales, de comun acord, să schimbăm aranjarea generală pe scaune; așadar, am primit un binemeritat loc de margine și vecine de „etaj” vesele și simpatice: în ordine, Anisia, Alexia, eu. Se desfășuraseră conversații cu mult prea multe glume ca să le pot reda integral, dar este cert că drumul acesta a fost definitiv stărilor de spirit din următoarele zile, iar cuvintele-cheie ale prieteniiilor olimpiadei în timpul acestui drum au fost descoperite; printre care: juicy, playlist, maimuțe dresate. Am asistat la fragmente întregi ce ar fi meritat difuzate la iUmor și sunt recunoscătoare pentru locul acesta VIP din autocar. (:

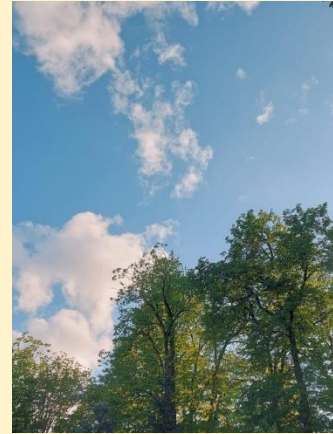
Cum „socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg”, cele șapte ore și 45 de minute de călătorit cu autocarul se transformaseră în nouă ore și multe minute de plictiseală, așadar, ne-am apropiat foarte mult de ghinionul de a pierde festivitatea de deschidere. Totuși, nu s-a împlinit prea mult din acest ghinion: am ajuns ultimii la colegiul unde fuseserăm repartizați la cazare, am avut exact cinci minute alocate pentru o respirație și o clipire, după care ne-a fost distribuit un elev voluntar care ne-a condus, pe o scurtătură esențială, spre Universitatea „Ștefan cel Mare”, unde s-a desfășurat festivitatea.

Spre bucuria mea, în cadrul acestui eveniment am descoperit, pentru întâia oară în această zi, starea-mi de nostalgie și fericire și creație și trăire-în-prezent și libertate absolută și tot restul complexului spiritual. Muzica folk a fost cea care a deschis sensibilitatea trăirilor mele – elevii Palatului Copiilor din Suceava pregătiseră cele mai frumoase cântece și au fost acompaniați, la chitară, de profesorul lor. În ciuda tuturor condițiilor extreme din acea încăpere – temperatura optimă de supraviețuire a fost de mult depășită, iar capacitatea sălii nu a mai fost luată în considerare –, zâmbeam cu chipul și cu sufletul și încercam să îmbrățișez pe toată lumea cu privirea. Acea stare de aducere-în-prezent și-a avut temelia în revederea prieteniiilor legate la olimpiadele trecute – nu există nostalgie mai puternică decât aceasta. Mai mult, știind bine că nu voi mai întâlni vreodată momentele acelea, era și o nostalgie a viitorului, starea care îmi spunea că îmi va fi dor de acele clipe în timp ce le trăiam. Ce poate mai frumos și mai aducător-în-prezent decât astfel de emoții?

Câteva capturi cu emoții reliefate de la festivitate:

Ne întorceam la Colegiul de Informatică „Spiru Haret” într-o îmbrățișare a soarelui pentru sufletul nostru – era un apus liniștitor, al revelației, al încetirii scurgerii clipelor. Trebuia să capturez lumina aceasta creatoare în câteva cadre:

Lupta doamnei noastre profesoare cu doamna pedagog a fost câștigată în favoarea noastră, așadar lotul Sibiului a fost aranjat „independent” în camere: trebuia, inițial, să împărțim teritoriul dormitorului cu alte județe (București, Sălaj), dar, fiindcă matematica poate face minuni la olimpiada de română, a fost descoperită soluția de a fi repartizați în câte două camere cu câte trei locuri. Am rămas, astfel, împreună, uniți. Deși în cazul aranjării la mese în timpul cinei nu am mai respectat această distribuție, finalul primei zi a fost fericit. Dacă înaintea plecării din Sibiu eram îngrijorați de condițiile pe care le vom întâlni aici, în Suceava, delicioasele bucate devorate la prima noastră cină ne-au convins că am descoperit o nouă casă și că trebuie să ne bucurăm de fiecare clipă și fel de mâncare.

Joi, 25 aprilie 2024

Fără emoții, suflet de Poezie Vie, coregrafie cu spiriduși

Continuând lista locurilor VIP în care m-am regăsit, fără intenție, în aceste cinci zile: după locul din autocar urmează patul – era așezat în spațiul dormitorului în așa fel încât, trezită din somn, observam, mai întâi, cerul, atât de albastru în dimineața aceasta, apoi norii, ca frișca topită de soare; dacă îndrăzneam să-mi înlătur visele și somnul și să mă ridic, pe pernă, în capul oaselor, privind orizontul, lăsam soarele să-mi îmbrățișeze ochii și gândul, să mă bucure căldura patului și a văzduhului și libertatea. A fost ca o gură de aer proaspăt lumina aceasta, ca o „lumină creată în ziua dintâi”, care alungă toate temerile și „creează” o nouă viață a spiritului – fusese o noapte parcă împrumutată din filme de groază, în care mă speriam singură, din oră în oră, de lipsa mea de somn... Depărtând perspectiva, se poate spune că am dormit bine. Dar, apropiind-o la nivelul emoțiilor mele, devine un coșmar. Poate exagerez.

Presiunea ideii că „aceasta este ziua de care depinde toată viața noastră” era colosală și depășea capacitățile spiritului meu de a deține și trata emoții, așadar, am redus perspectiva la „mă voi bucura de subiecte și voi da tot ce pot”.

Micul dejun a fost mai mult o întâlnire a mea cu mine decât o alimentare cu energie și încredere; totuși, a fost delicios untul ce se întindea ușor pe felia de pâine proaspătă, pufoasă și (ne)prăjită, iar ceaiul de fructe a fost într-o armonie culinară absolută cu șunca și cașcavalul pe care le-am folosit ca să-mi decorez sendvișul cu delicii.

Am revenit în camerele noastre pentru ultima dată înainte de proba scrisă – ne-am echipat cu nenumăratele obiecte de scris, pachete de șervețele și ciocolată, elemente esențiale pentru supraviețuirea în decursul unor trei ore de concentrare.

Lotul pornește spre Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir”, „liceul cu pricina” (elev participant) cu Maia regăsindu-se în „condiția artistului uitat de vreme, rătăcind într-un haos cumplit al fericirii absolute; o stare pe care, uneori, nu o poate descrie, dar dorind să îmbrățișeze cu inima întreaga lume”. Atât s-a putut la ora aceea.

Înainte de proba scrisă, am ales să-mi găsesc starea creatoare mâncând ciocolată, încercând să retrăiesc amintiri din draga Târgoviște și din Arad, din Oradea și, până la urmă, don Sibiu. O actualizare a emoției, „aducerea în prezent a nostalgiei...”.

N-aș putea spune că m-am ținut de cuvânt: nu „am dat tot ce am putut”; simțeam, în timpul probei, că-mi lipsește poezia din suflet, că sunt departe de acel sentiment liniștitor de „acasă” pe care reușeam, poate, cu mult prea multă ușurință să-l descopăr la alte olimpiade. Mi-am dorit mult să vin la Suceava și, totuși, nu am reușit să îi acord orașului, oamenilor și colegilor un loc în mine, în devenirea mea. A fost o stare bizară, la fel de bizară ca subiectele. M-am organizat rău cu încadrarea în timp: din primele minute după lecturarea subiectelor mi-a fost teamă de subiectul I, atât de complex, parcă; nu am reușit să găsesc idei suficiente de frumoase pentru a construi monologul cerut la subiectul al II-lea: am redactat, parcă, o stare de visare absurdă, lipsită de coerență... Spre finalul compunerii, mă contraziceam cu cele spuse la început, nu mai găseam cuvinte suficiente și nici nu mai aveam prea multe de spus. Subiectul al III-lea a reușit să-mi ridice moralul – deși credeam că nu mă voi încadra în timp (nu mai scrisesem vreodată un eseu de trei pagini în doar 40 de minute, cu tot cu planificarea structurii), consider că am reușit să integrez lecturi și idei frumoase, la temă. Am ales din materialele învățate fiecare citat care, oricât de puțin, s-ar fi potrivit, fiecare poezie care, măcar într-un vers, mi-ar fi îmbunătățit eseu.

Am ieșit eliberată și relativ mulțumită din sala de concurs – alături de ceilalți elevi, eram fericită că trecusem cu bine peste acest „greu”, proba pentru care am călătorit aproape patru sute de kilometri.

Doamna profesoară ne aștepta în fața colegiului, ascunsă de o umbrelă neagră; după ce ne apropiem de dânsa într-un cerc asemenea celui din gara din Sibiu, doamna are grijă de noi întrebându-ne despre sufletele, impresiile noastre prin „Sunteți mulțumite?”. Suntem. Aproape.

Urmează o masă de prânz la fel de reușită ca cina din seara precedentă; după aceea, ne odihnim gândurile timp de câteva ore, până la ora 16, când urmează să plecăm spre Universitate, la evenimentul de „Poezie Vie” dedicat nouă. Este prima ieșire a aparatului meu foto din bagaj și, cu extazul și bunăvoința unui elev ce se întâmpla să fie în curtea colegiului, aproape de noi, suntem imortalizate într-o fotografie căreia îi dedic toată aprecierea mea.

Înainte să ajungem la Universitate, reușesc să capturez o floare, încercând să o salvez de

plouaie printr-o fotografie:

Suntem conduși în sala unde se va desfășura evenimentul: o sală imensă, cu scaune albastre așezate în structură de amfiteatru, înconjurate de scări spațioase și, aparent, comode – după ce se ocupaseră toate scaunele, publicul a trebuit să se bucure de Poezie doar cu sufletul, nu și cu genunchii... Lotul Sibiului este norocos – stăm toate șase pe scaune, într-un rând aproape de scenă (după cererea mea specială), de unde perspectiva este optimă și captivantă. Imortalizăm în fotografii momentele dinaintea începerii Vieții Poeziei:

A fost o discuție despre „poezia de azi”, despre raportul dintre literatură și lumea contemporană, referiri ale condiției tinerilor în universul lecturii, povestiri ale experiențelor copilăriei într-o lume a lecturii de poezie. Răspund la întrebări Mircea Diaconu și Vlad Sibechi, moderatoarea evenimentului fiind participanta de la clasa a XII-a a Sucevei la ONLLR, Plăcintă Alexia, de la Colegiul Național „Petru Rareș”. Se răspund la întrebări de genul „Care e faza cu poezia de azi?”, „Cum putem scăpa de clișeica „poezie valoroasă”?”, „Este bine ca un poet să se afle în preajma unui îndrumător?”, iar, în răspunsuri, sunt menționați, ca referințe, personalități importante: Ion Caramitru, Ezra Pound, Adrian Dinu Rachieru, Florin Iaru, Emil Brumaru, Lucian Blaga, Ion Barbu etc.

Seara de Poezie este încheiată cu un moment de recitare, coregrafie și muzică; cuvintele și structurile-cheie din poezia recitată, care au devenit simboluri ale glumelor noastre și care ne-au amuzat sunt „inima mea e succulentă”, „spiriduși”, „acizi grași”.

Această zi, a doua din cele cinci, se încheie cu o cină unde savurăm cele mai delicioase momente de râs, în care reușim, parcă, să ne conectăm mai mult cu noi și cu ceilalți, în care descoperim întâmplări din copilărie și aflăm care sunt cele mai ciudate lucruri de distrus (: Ziua aceasta este o gură de aer proaspăt după proba susținută de dimineață și un răgaz de pregătire emoțională, intelectuală și fizică pentru cea de a doua zi.

Joi, 26 aprilie 2024

Ștefan cel Mare, bocit și libertăți

Astăzi este proba pe care nimeni nu a așteptat-o cu entuziasm. Vreodată.

A fost o dimineață a împăcării de sine – mi-am dat seama că nu va fi posibil să dorm bine cât timp mă voi afla aici, la Suceava, și m-am împăcat cu ideea aceasta. Am impresia că, dacă accept neliniștea ce mă cuprinde, mă apropii, de fapt, de liniște. Să zicem.

Scena răsăritului a fost la fel ca în dimineața precedentă – la fel de caldă, la fel de luminoasă. Concluzionez constante ale dimineților: eliberare de temeri, redevenire a sinelui prin lumină. De asemenea, mic dejun ce cuprinde doar delicii în armonii și complexități de gusturi. Ce poate fi mai frumos?

Această primă parte a zilei este specială: avem ocazia de a vizita Cetatea Sucevei și Muzeul Satului, toate acestea în timp ce Luiza va susține proba orală. Organizarea elevilor la proba orală a fost făcută, după obișnuință, în două serii, iar eu, Raluca, Alexia și Anisia am fost repartizate după-amiază.

Înainte de a pleca în excursia planificată pentru noi, elevii celei de-a doua serii a probei orale, am rugat-o pe Luiza, după propunerea ei, să-mi îndeplinească părul – știam, din experiențele anterioare, că se pricepe, și nu voiam să treacă ocazia fără a încerca și eu să mă prezint lumii cu o asemenea coafură. Apreciez mult răbdarea ei:

În jurul orei 10:30, cobor, împreună cu Raluca, în fața colegiului unde suntem cazate, căutând cu privirea vreun mijloc de transport care pare suficient de încăpător încât să ne transporte până la cetate. Reperăm un microbuz galben și alegem să ne apropiem. Întrebăm șoferul dacă mașina va merge la cetatea Sucevei și, după ce ne confirmă, ne invită să ocupăm cele două locuri din față, ultimele rămase libere. Iar așezarea aceasta va completa lista locurilor VIP în care m-am regăsit în această aventură – mă fascina deschiderea perspectivei, nu era niciun scaun care să-mi blocheze priveliștea; era, până la urmă, una dintre temeliiile *libertății absolute*.

Petrecem următorul sfert de oră parcurgând Suceava și împrejurimile cu microbuzul; conversațiile cu Raluca sunt multe în ziua aceasta, iar cele de dimineață ating subiecte din sfera hobby-urilor, pasiunilor, planurilor pentru vară, lecturilor preferate și alte motive de a conversa despre noi și lume.

Soarele pare ascuns de noi, norii nu vor să împartă cu noi lumină și căldură; cetatea pare, astfel, mistică și răcoroasă, nefamiliară, nesigură, ne...dorită? Am fi preferat să nu ne apropiem, aceasta este concluzia după o primă privire. Înainte, totuși, alături de ceilalți participanți ai olimpiadei care ne-au însoțit în mijlocul de transport. Primim bilete de intrare gratuite și, din momentul acela, ploaia de fotografii începe:

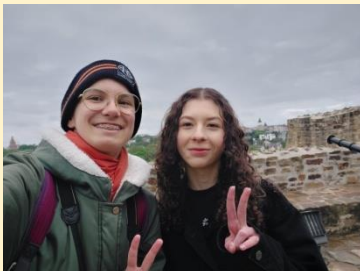
reperăm o pisică simpatică înaintea intrării în cetate...

...și perspectiva cetății...

... și ne immortalizăm prezența printr-o fotografie.

(foto 2: selfie cu Ștefan cel Mare)

Apoi, după ce vizităm o mare parte din încăperile, coridoarele și perspectivele cetății, ne îndreptăm cu toții spre Muzeul Satului Bucovinean, vecin cu cetatea, aflat la trei minute de mers pe jos. Capturez și de acolo câteva ipostaze ale naturii:

Pentru că nu am ales întâmplător titlul însemnărilor din această zi, ideea de „bocete” este inspirată din faptul că, vizitând Muzeul Satului, intrăm în casele țărănești și le admirăm interiorul. O întâmplare neașteptată este aceea că prima dintre căsuțele vizitate avea, rezemat de peretele holului de la intrare, un capac de sicriu; perspectiva se continuă cu câțiva colaci așezați pe o masă. Până aici nu am făcut legătura, mi se păreau întâmplătoare toate acestea. Încăperea se eliberează de vizitatori și abia atunci am ocazia de a vedea adevărata scenă: patru manechine descriau bocirea unui mort. Cu tot cu masă dedesubt și bătrâne (simbolice și din plastic) în jurul său (tot simbolic și din plastic). În ciuda frigului de afară, am ales să nu mai intru în alte căsuțe din acel moment.

Ne întoarcem la colegiu cu o oră și jumătate mai devreme decât plănuisem – din cauza vântului rece și nemilos, nimeni nu mai dorise să rămână la o vizită mai îndelungată a cetății și

muzeului, așadar ne-am întors cu toții în locuri calde și sigure. Fiindcă Luiza participa la proba orală și nu avea să se întoarcă în următoarele două ore, am rămas gazde în camera Anisiei și Alexiei în timpul acela (mulțumim pentru ospitalitate și liniște, căci a fost cel mai binevenit pui de somn în timpul acela).

După ce se întorseseră la cămin și doamna profesoară cu Luiza, am coborât cu toții la cantina căminului pentru a servi prânzul. În timpul mesei, o întrebam pe Luiza tot ce voiam să știm – de la „a fost bine?” până la „era ceas pe perete?”. Luiza nu a reușit să ne liniștească emoțiile – din contră, parcă din modul în care povestea reușea să ne convingă să nu suntem pregătite, că ar trebui să ne temem și să nu va reuși nimeni să prezinte suficient de bine. Am ales, așadar, să nu mai ascult expunerile sale, convingându-mă singură că va fi bine și încercând să aleg starea emoțională pe care *aș vrea* și *ar trebui* să o am. Chiar înainte să intru în sală am decis să merg cu inima deschisă și bucuroasă de moment, abia așteptând să văd ce se va întâmpla.

Pentru a ne mai risipi emoțiile, ne-am capturat în câteva fotografii:

aici proptisem aparatul foto pe pervazul geamului.

aici încercam să redescopăr libertatea fericirii absolute (să fi fost, mai degrabă, fericirea libertății absolute?).

Mi-a plăcut mult la probă. Deși am fost, la început, ușor rătăcită de realitate (și de profesoara care trebuia să mă conducă în sală, punând-o pe dânsa pe drumuri între etaje și întrebând pe toată lumea unde ar trebui să merg), am reușit să găsesc o stabilitate a firii în momentul în care am intrat în sală & săli. Am extras un bilet care cuprindea un fragment din „Sunt oare un călău?” de Lilia Calancea și, în ciuda menționărilor raportului dintre iad și fericire, am ales să vorbesc despre libertatea omului, alegând ca mesaj al textului libertatea ca temelie a vieții (și modul în care aceasta este esența condiției umane și construiește și dezvoltă personalitatea omului). Mi-a plăcut tema, ideea, biletul în sine; am încercat să cuprind cât mai multe referințe culturale și, spre surprinderea mea, am reușit să vorbesc liber, fără a citi de pe foaia pe care îmi scrisesem idei, destul de mult. Bineînțeles că aș fi putut prezenta mult mai bine, dar, la final, am fost mulțumită, așa cum a fost. Mi-a plăcut mult să-i ascult și pe ceilalți (prezentând prima dintre cei cinci, am putut să le acord atenție neîntreruptă de emoții), care m-au impresionat prin operele exemplificate și modul în care vorbeau. La ieșirea din sală, am schimbat câteva vorbe, în timp ce coboram scările până la parter, cu un elev al cărui discurs a cuprins multe referințe culturale; am făcut schimb de felicitări și aprecieri, apoi ne-am prezentat fiecare experiența pregătirii pentru olimpiadă și modul

în care depărtarea de emoții ne eliberează. A fost o gură de aer proaspăt această conversație, această lărgire a perspectivei și a sufletului, parcă. Pentru astfel de dialoguri mi-aș dori să particip la cât mai multe olimpiade.

Afară, mă aștepta doamna profesoară. Deși vorbea la telefon, mi-a oferit o îmbrățișare, iar eu i-am făcut semn cu mâna că a fost totul bine și că mi-a plăcut. M-a condus la restul grupului, în parcul cu bănci de lemn de lângă colegiu. Una dintre voluntarele olimpiadei ne-a condus, pe mine și pe Raluca, înapoi la căminul-cazare. Pe drum, am împărțit impresii, am discutat despre subiecte, idei, stări, dar și despre alte cărți, filme și tinerețe, în general. Eleva care ne-a condus, Ionella (îi voi menționa numele fiindcă a fost un membru important al grupului nostru, care a avut grijă de noi când ne rătăceam sau aveam nevoie de orice fel de îndrumare), este elevă în clasa a XII-a și ne-a vorbit cu inima deschisă despre cum decurge admiterea la facultate și cum este mediul la liceul său.

Am petrecut, alături de Raluca, următoarele 90 de minute în dormitorul nostru. Ne era teamă că ne vom plictisi, dar, cum începusem să povestim, nu ne-au secăt ideile. Ne-am jucat multe jocuri de UNO (fusese egalitate în semifinală, iar finala o câștigase ea (:) și am continuat conversațiile de pe drum – despre cărți, literatură, școală și familie. Este frumos să vezi cum, treptat, un om se deschide în fața ta, un suflet care merită ascultat și descoperit. Și să te oglindești pe tine însuși în celălalt mi se pare cea mai înaltă formă de autocunoaștere și descoperire de sine.

Servim, la cină, cei mai delicioși cartofi, aurii și zemoși, alături de șnițele de pui, care, pot să garantez, au fost făcute cu mult drag. Toată lumea de la masă este fericită și mulțumită – bucuroși de excursie și de trecerea probelor, de libertatea pe care abia acum ne este dat să o gustăm și, pur și simplu, de starea de a fi împreună în momentul acela, uniți printr-o porție de cartofi, la cina unei zile la întâmplare, într-un oraș la patru sute de kilometri de casă. Dacă depărtăm puțin distanța perspectivei, totul se umple de frumusețe, unicitate, farmec și, până la urmă, nostalgia-viitorului-prezent.

Este seara afișării rezultatelor inițiale. Seara în care inimile noastre vor sta pe loc un moment (sau mai multe), seara care va face, probabil, diferența dintre sărbătoare și bocet (a nu se mai aminti scena expusă în căsuța din muzeu...), seara care va defini traiectoria unor stări de spirit pentru următoarele ore, zile, săptămâni.

Sunt cea care verifică site-ul. După un ultim *refresh*, apare, deasupra subiectelor și baremelor, un nou titlu, cu „Rezultate înainte de contestații”. Zvâcnește sufletul în mine pentru o clipă (a fost acea senzație de „gol în stomac”, de lipsă și de (ne)dorință de umplere), apoi „dau sfoară în țară” că se afișaseră. Deschidem deodată documentul – Luiza, Raluca și eu – și ne căutăm numele printre ale celorlalți, ale unor elevi care sunt la fel de emoționați ca noi, pe care nu-i cunoaștem, dar cu care ne asemănăm prin pasiune. Îmi găsesc numele. Verific punctajul probei scrise: „84”; apoi al probei orale: „100”. „Deci am avut un discurs frumos” îmi spun, după care aștept și reacțiile colegilor de cameră. Le văd dezamăgirea pe chip. Luiza aruncă o privire la punctajele celorlalți și concluzionează că este aproape de finalul clasamentului la clasa a XI-a, iar Raluca este nemulțumită pentru punctajul obținut la proba orală. Le ofer o îmbrățișare, întinzându-mi brațele larg, într-un „big hug” ce are rolul de a liniști suflete și de a aduce împăcare.

Fetele se pregătesc să facă duș (cabinele, în număr de opt, erau la etajul întâi, sub camera noastră); rămasă singură, îmi calculez locul în clasamentul general al clasei a X-a și îi anunț pe toți cei la care țin și m-au ajutat să ajung până la acest nivel.

Prin două cântece de ukulele reușesc să-mi mai risipesc, în parte, bucuriile și extazul și, după tradiția descoperită la Olimpiada de Religie de anul trecut, aleg să îmi revăd gândurile în timpul unei plimbări în părculețul dintre cămin și cantină, asemănând locul atât de mult cu cel de

la Arad, încât mă simțeam călătoare prin timp și spații ale devenirii. Încă un loc VIP de adăugat pe listă: banca din parcul vecin căminului nostru, de pe care, șezând cu inima deschisă, se puteau auzi bucuriile și tristețile, clipele care treceau și gândurile care vizitau omul, dar acesta nu reușea să le înțeleagă; nici măcar să le prindă.

A fost o seară care s-a încheiat frumos, cu bine, cu multe idei plănuite pentru a doua zi, cu felurite metode de a organiza programul zilei ce urma, cu împăcări și bucurii.

Sâmbătă, 27 aprilie 2024

Tiramisu „pe comandă”, Mănăstirea Voroneț, mențiuni și viermi de mărgele

Această ultimă zi a noastră împreună a fost una de deplină libertate, în care ne-am îmbrățișat independența adolescentină și ne-am planificat ziua după propria voie, astfel încât să ne bucurăm cât mai mult de vremea petrecută împreună. Scopul nostru comun: să rămânem cu amintiri dintre cele mai frumoase.

Fiindcă zilele trecute am avut o manifestare a umorului propriu, dar gluma mea nu a fost înțeleasă pur teoretic, am decis ca, astăzi, după ce serviserăm micul dejun, să mergem până la magazin și să cumpărăm toate ingredientele necesare pentru a prepara o prăjitură Tiramisu. Deși pare o idee necugetată, este așa doar în aparență, căci gluma mea a fost expusă și trimisă în lume încă de miercuri seara... Așadar, după ce am contemplat împreună timp de aproape trei zile, am decis să punem ideea în practică.

O anunțăm pe doamna profesoară că dorim să mergem la magazin și pornim spre cel care se afla la două străzi distanță, un *market* în care vom găsi toate cele necesare. Plănuim lista de *ingrediente* încă de la colegiu, așadar, ne este simplu să reperăm ce avem nevoie în timp ce ne plimbăm printre rafturi. Coincidență sau nu, tot printre rafturi ne întâlnim cu doamna profesoară, Anisia și Alexia, care, de asemenea, căutau bunătăți și lucruri frumoase.

Cumpărăm totul și împărțim, apoi, totalul la trei persoane.

Ajunse înapoi în camera colegiului, aranjăm o masă în mijlocul camerei, pregătim caserolele pentru prăjituri, pregătim cafeaua pentru pișcoturi și frișca, scoatem din ambalaj furculițele și câteva șervețele, toate acestea în timp ce telefonul meu captura cele întâmplătoare într-un *hyperlapse* care, parcă, ne immortaliza în ipostaza post-consum-cantitate-exagerată-de-cafeină-și-prea-mult-zahăr :)

A fost o distracție! Tot timpul în care am lucrat pentru a prepara tiramisul mă gândeam la bucuria de a avea prieteni cu care să pot încerca astfel de idei și experimente, fiind recunoscătoare pentru aceste două suflete frumoase care au avut suficientă energie și destul chef cât să-mi ia „propunerea” în serios. Astfel, această preparare de tiramisu devine una dintre cele mai frumoase amintiri ale acestei olimpiade.

Le-am oferit două caserole de prăjitură și doamnei profesoare și fetelor, care ne-au mulțumit frumos, apreciind interesul și efortul nostru. Acesta este rezultatul final:

Ne-am întâlnit, apoi, la intrarea colegiului, pentru a porni împreună spre autocarele ce așteptau să ne transporte spre Mănăstirea Voroneț, aflată la 40 de kilometri de noi, drumul până la care ar fi durat aproximativ o oră.

un selfie – înainte de a pleca spre autocare.

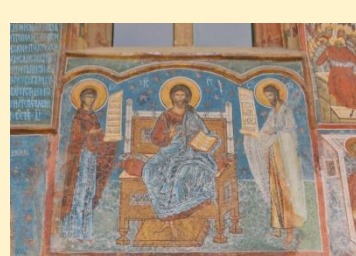
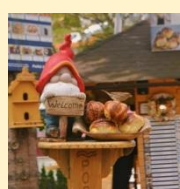
o fotografie de grup – înainte de a ne urca în autocare.

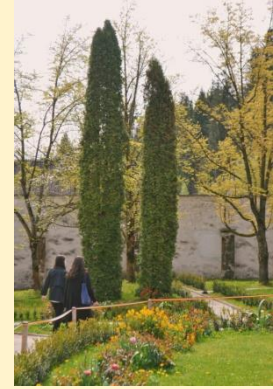
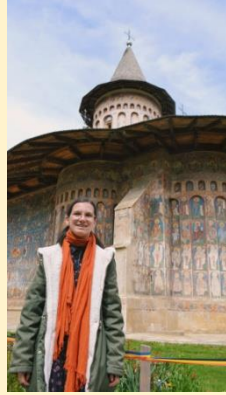

capturăm frumusețea florilor în fotografii

După un drum ce pare fără sfârșit, ajungem, în final, la Mănăstirea Voroneț. Acolo, aerul pare cald, încărcat cu diverse arome – de la parfumul unor gogoși abia preparate până la mireasma bucuriei de a fi acolo. Am capturat cadre frumoase, reușite, simbolice; le strâng în palmă și le am cu mine mereu:

Am ascultat-o cu drag pe maica care ne vorbea cu atâta evlavie și modestie despre biserică, picturi și istorie, și viața sa. A fost o lumină a credinței și a creației în jurul nostru, o lumină a bucuriei și a căldurii, a grijii față de ceilalți și de sine și a apropierii de Dumnezeu. Din categoria „mai aproape de Rai”.

Când ne apropiam de ieșire, am vizitat și magazinul de suvenire – m-am întors acasă cu mulți magneți, multe iconițe, mir și brățări, pe care le-am dăruit deja mamei și bunicii. Singurul regret a fost că nu am cumpărat și mai multe astfel de obiecte – se găsea, de asemenea, și o colecție diversă de cărți cu poezii, CD-uri cu cântări bisericești și conferințe, tămâie și șnururi de rozar.

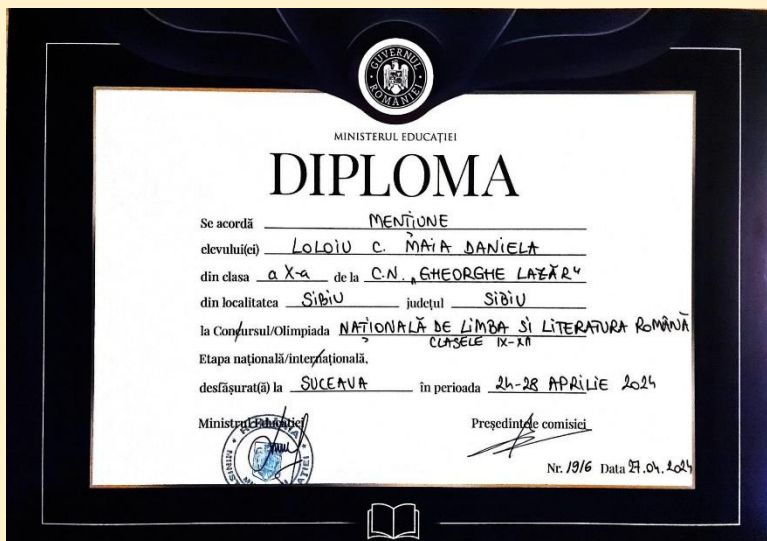
Am revenit la autocare în jurul orei 13. Deși ne rătăcisem de cel care ne adusese până acolo, l-am reperat, în final, și am ajuns înapoi la colegiu împăcați și flămânzi. Deși planificasem ca, după masa de prânz, să vizităm Muzeul de Istorie din centrul orașului, timpul nu a fost de partea noastră – ajunsesem mult prea târziu înapoi la cazare și, dacă am fi ales muzeul, nu am mai fi servit prânzul și ne-am fi deplasat direct la festivitatea de premiere. Am ales, așadar, să rămânem la masă, să ne liniștim sufletele în ora de odihnă ce ne rămânea apoi, și să participăm la festivitate odihniți. Deși nu și-au dorit cu toții să participe la eveniment, i-a convins doamna profesoară să se alătore „de dragul Maiei” (în ciuda faptului că le-am spus că nu este nevoie să vină dacă nu vor, că e mai bine să participe de dragul amintirilor și a bucuriei celorlalți și nu al meu). Apreciez că am fost cu toții acolo, căci eram cu toții câștigători – am câștigat împreună cele mai frumoase amintiri, experiențe reușite, emoții învinse cu succes, lucrări scrise frumos, peisaje imprimate pentru totdeauna pe retină și zâmbete ce nu vor fi uitate niciodată.

Pentru că ziua nu se încheiase, iar seara ne rămăsese liberă, cei trei muschetari (Luiza, Raluca și eu) s-au plimbat în împrejurimile colegiului, vizitând magazinele ce le ieșeau înainte și căutând mărgele pentru a crea *brățări ale prieteniei*. În urma plimbărilor noastre, am făcut rost și de gustări pentru drumul de întoarcere de a doua zi (trei covrigi pe care să îi împărțim), iar eu am trăit experiența primei înghețate a acestui an, o delicatesă de vanilie binemeritată și promisă încă de acasă (îmi promiseseam mamei că „după olimpiadă, doar înghețată voi mai mânca!”). În drumul nostru, am întâlnit-o și pe Ionella, eleva-voluntar, care ne-a ajutat să traversăm strada spre magazinul la care doream să ajungem – ne era o teamă sinceră pe mașinile care treceau cu atât de multă viteză, încât păreau că nu-și mai doresc să încetinească vreodată.

Încheiem seara în dormitorul nostru de la colegiul-cămin, șezând turcește pe salteaua pufoasă a unui pat, respectiv pe podea, transformându-ne ochii în lupe și introducând mărgele aproape invizibile pe o sfoară elastică și transparentă. După multe încercări de noduri, dureri de spate, dar și glume și aduceri aminte, am finalizat procesul creator al brățărilor noastre, „brățări ale prieteniei” sau „viermi”, cum vom ajunge să le numim chiar atunci.

Am capturat amintirile plimbării și a brățărilor în fotografii care conțin 4K emoții și trăiri, 4K nostalgie și trăire-în-prezent

Duminică, 28 aprilie 2024

Vis, nostalgie, ACASĂ

Dimineața următoarei zi este ultima în care mai suntem împreună. Ultima dimineață înainte ca membrii lotului Sibiului să își ia rămas-bun, sau bun-rămas, sau „ținem / păstrăm / punem la murat legătura”. Este, parcă, un început al sfârșitului nu-suficient-de-nostalgic. Stând cu brațele pline de bagaje în poarta colegiului și urmărind sosirea autocarului, mă așteptam să fiu tristă, să le spun tuturor că nu vreau să se termine. Și nici nu voiam, am avut o legătură spirituală specială cu această Suceavă care ne-a fost un drag „acasă” timp de câteva zile, m-am bucurat prea mult ca să-mi doresc să plec. Totuși, simțeam că sunt pregătită „să fac un pas în față” – nu fizic, căci m-aș fi împiedicat de bordura trotuarului, ci metaforic, lăuntric; îmi doream să ajung acasă ca să pot așterne în liniște aceste gânduri, cu mintea odihnită, lucidă, nostalgică deja.

Au fost zile pline de nostalgii-ale-viitorului, în momente de care, știm sigur, ne vom amintiri întotdeauna, pentru că acelea au fost clipele când, trăindu-le, ne spuneam nouă înșine „îmi voi amintiri mereu de acest moment”. Olimpiada Națională de Limba și Literatura Română, desfășurată anul acesta la Suceava, a fost o olimpiadă cu probe de suflet, de învingere-și-depășire-a-emoțiilor, de întâlnire a noastră cu sinele nostru, cu ceilalți, cu o oglindire a absolutului în răsăriturile dimineților și cu sinonimele introspecțiilor și a universurilor lăuntrice în plimbările de seară, solidare ori alături de alte complexe spirituale. A fost Olimpiada care ne-a învățat să împărțim cheia unui dormitor, să cedăm locul la masă, să ne bucurăm pentru noi înșine și, mai ales, pentru ceilalți, să aplaudăm cu sufletul și să felicităm cu zâmbet. Acestea au fost zile în care îmbrățișările au salvat căderi spirituale, au înălțat perspective și au risipit emoții. Olimpiadă a apropierii de oameni și de carte, a descoperirii simbolurilor și a mesajelor din texte, de organizare, a eseului și a timpului, de revedere a sinelui nostalgic într-un viitor ce-a fost odată.

Un ultim gând: promit / promitem / s-a promis deja – să revenim în locurile acestea cu orice ocazie, să revedem locurile prin care am trecut și am trăit în aceste zile și să ne gândim la bucuria pe care am avut-o în aceste clipe. Bucurie autentică, complexă, veșnică și nostalgică. Și toată recunoștința din lume.

#Zâmbiți!

#enjoy

#libertate_absolută

#fericiri

#ONLLR24'

(ulimul selfie, cea din urmă fotografie înainte de revenirea acasă...)